

Sygn. akt I C 507/20 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Piszczu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Gajewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 29 grudnia 2020 r. w P.

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko W. H.

o zapłatę

o r z e k a

I. Zasadza od pozwanego W. H. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. kwotę 6 462,56 zł (sześć tysięcy czterysta sześćdziesiąt dwa złote 56/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21.10.2020r. do dnia zapłaty.

II. Zasadza od pozwanego W. H. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. kwotę 2 217,00 zł (dwa tysiące dwieście siedemnaście złotych 0/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za czas po upływie tygodnia od doręczenia wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 507/20 upr

UZASADNIENIE

E. C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wytoczył powództwo przeciwko W. H. o zapłatę kwoty 6 462,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21.10.2020r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 19 marca 2018 roku pozwany z zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. umowę pożyczki nr (...). Pomimo precyzyjnie ustalonych w umowie zasad zwrotu pożyczonej kwoty, pozwany nie wywiązał się z warunków umowy. Pozwany nie dokonywał spłaty pożyczki zgodnie z ustaleniami umownymi, dlatego umowa została wypowiedziana i z dniem 1 kwietnia 2020 roku wierzytelność stała się wymagalna. W dniu 27 marca 2018 roku wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przedmiotowej wierzytelności na rzecz powoda. Powód zawiadomił pozwanego o nabyciu wierzytelności i wezwał pozwanego do zapłaty długu, jednak określony termin upłynął bezskutecznie.

Powód wskazał, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się:

- 3 155,67 zł – kwota niespłaconego kapitału pożyczki,
- 113,23 zł – skapitalizowane odsetki umowne naliczone od niespłaconych rat pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy,
- 410,44 zł – skapitalizowane odsetki maksymalne naliczone od przeterminowanych rat kapitałowych, naliczone od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu (13.10.2020r.),
- 2 783,22 zł – prowizja za udzielenie pożyczki, naliczona zgodnie z warunkami umowy.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 października 2020 roku, Sąd Rejonowy w Pieszku nakazał pozwanemu zapłacić na rzecz powoda całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania.

Pozwany W. H. w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości, zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda, zarzut niezawiadomienia pozwanego o cesji wierzytelności, zarzut braku podstaw do wypowiedzenia przedmiotowej umowy pożyczki, zarzut niedoręczenia pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, zarzut niedoręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty. Nadto, w ocenie pozwanego, przedmiotowa umowa pożyczki winna być poddana ocenie pod kątem klauzul niedozwolonych, będących częścią praktyką parabanków / firm pożyczkowych. Wskazał, że ustalona w umowie kwota prowizji stanowi 88% wartości kapitału, przez co ustalający ją zapis umowy narusza art. 385¹ § 1 k.c.

Z ostrożności procesowej, w przypadku uwzględnienia przez Sąd powództwa, pozwany wniósł o nie obciążanie go kosztami procesu i rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 marca 2018 roku za pośrednictwem strony internetowej pożyczkodawcy, pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a W. H. zawarta została umowa pożyczki ratalnej nr (...), na podstawie której W. H. przyznana została kwota 12 969,41 zł, w tym:

- 6 000 zł tytułem kwoty pożyczki,
- 5 999,76 zł tytułem prowizji,
- 969,65 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych, naliczonych w okresie obowiązywania umowy.

W. H. zobowiązał się do spłaty pożyczki wraz z prowizją i odsetkami umownymi w 36 miesięcznych ratach w wysokości po 360,27 złotych, płatnych do 19-ego dnia każdego miesiąca, począwszy od 19 kwietnia 2018 roku.

Umowa przewidywała, że w przypadku niespłacania pożyczki zgodnie z harmonogramem, pożyczkodawca będzie miał prawo domagać się maksymalnych odsetek za opóźnienie od zadłużenia przeterminowanego.

Na podstawie umowy zawartej 3 lutego 2017 roku, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zbyła przedmiotową wierzytelność na rzecz E. C. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G..

(dowód: umowa pożyczki ratalnej wraz z załącznikami i harmonogramem spłaty k. 27-39; umowa ramowa współpracy wraz z pełnomocnictwami i wypisem z KRS k. 80-102; załącznik do umowy k. 79)

Do września 2019 roku W. H. spłacał powyższe zobowiązanie w umówionych kwotach i terminach.

Pismem z 24 września 2019 roku W. H. wystąpił do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o rozłożenie zadłużenia na raty w kwocie po 200 zł miesięcznie.

Pismem z 4 listopada 2019 roku E. C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. zawiadomił W. H. o przelewie wierzytelności z tytułu umowy pożyczki nr (...), natomiast pismem z 30 grudnia 2019 roku wezwał W. H. do uregulowania w terminie do 9 stycznia 2020 roku zaległości w spłacie tejże pożyczki w kwocie:

- 145,41 zł – której termin płatności upłynął 19.10.2019r.
- 365,53 zł – której termin płatności upłynął 19.11.2019r.
- 361,70 zł – której termin płatności upłynął 19.12.2019r.

Wezwanie pozostało bezskuteczne, dlatego pismem z 17 lutego 2020 roku E. C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wypowiedział umowę pożyczki z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia 2 marca 2020 roku. Wierzytelność stała się wymagalna z dniem 1 kwietnia 2020 roku. Pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało doręczone W. H. w dniu 20 lutego 2020 roku.

(dowód: pismo pozwanego z 24.09.2019r. k. 109-113; zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 42; wezwanie do uregulowania zaległości k. 40-41; wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z dowodem doręczenia pozwanemu k. 44 i 100)

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Wszystkie podniesione przez pozwanego zarzuty, w świetle przedłożonych przez powoda dokumentów, uznać należy za chybione.

Przedłożonymi dokumentami w postaci: umowy ramowej współpracy wraz z pełnomocnictwami i wypisem z KRS (k. 80-102) oraz załącznika do tej umowy (k. 79), powód wykazał legitymację czynną w niniejszym procesie. Wbrew twierdzeniom pozwanego, powód zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności, czego dowodzi załączone do akt sprawy pismo z 4 listopada 2019 roku.

Zdaniem Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy bezsprzecznie wykazał, że w dniu 19 marca 2018 roku pomiędzy wierzycielem pierwotnym – (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. – a pozwanym została zawarta za pomocą środków porozumiewania się na odległość umowa pożyczki ratalnej nr (...), której warunki pozwany przedtem zaakceptował, czego wynikiem było przelanie przez pożyczkodawcę na rachunek bankowy pozwanego kwoty pożyczki w wysokości 6 000 zł.

Podkreślenia wymaga fakt, że pozwany nie zwrócił niezwłocznie całości przelanej mu przez pożyczkodawcę kwoty i do września 2019 roku spłacał raty pożyczki w umówionym terminie i wysokości, co w ocenie Sądu jednoznacznie wskazuje na to, iż omawiany przelew nie był wynikiem omyłki, lecz stanowił działanie, które pozwany akceptował. Pozwany wyraził wolę zawarcia umowy pożyczki i zaakceptował zaofiarowane przez pożyczkodawcę warunki, czego konsekwencją był ten właśnie przelew.

Umowa zawarta na odległość to umowa regulowana ustawowo, w której jedną stroną jest przedsiębiorca, a drugą konsument (obróć konsumentki). Do zawarcia tej umowy dochodzi w ramach zorganizowanego przez przedsiębiorcę systemu zawierania umów na odległość, często dla tzw. transakcji on-line. Warunkiem koniecznym do zakwalifikowania umowy jako zawartej na odległość jest brak jednoczesnej fizycznej obecności stron, w tym samym miejscu i czasie, a także zawarcie umowy z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków

porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie. Należy podkreślić, że umowa na odległość nie musi być zawarta na piśmie. Nie dochowanie tej formy nie powoduje nieważności czynności prawnej. Stąd też brak podpisów na załączonej do akt sprawy umowie pożyczki ratalnej z 19 marca 2018 roku. Umowa ta stanowi dokument i dowód w sprawie.

Zaprzestanie spłacania rat przedmiotowej pożyczki skutkowało wypowiedzeniem umowy przez powoda. Z załączonego do akt sprawy pisma z 17 lutego 2020 roku (k. 44) oraz potwierdzenia jego nadania i odbioru (k. 100), wynika wprost, że zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy zostało doręczone pozwanemu 20 lutego 2020 roku. Umowa uległa rozwiązaniu wraz z upływem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia 2 marca 2020 roku i całe wynikające z niej roszczenie stało się wymagalne, tak jak wskazał powód, w dniu 1 kwietnia 2020 roku.

Wysokość zobowiązania pozwanego została należycie przez powoda udokumentowana, natomiast strona przeciwna nie przedstawiła dowodów kwestionujących wyliczenia powoda, a zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Odnosząc się natomiast do zarzutu pozwanego dotyczącego niedozwolonych klauzul umownych, podnieść należy, iż pozwany dokonuje błędnej wykładni art. 385¹ k.c., albowiem przepis ten nie ma zastosowania do głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia pożyczkodawcy, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Tymczasem w niniejszej sprawie, kwota prowizji i odsetek umownych została wyraźnie określona w umowie pożyczki z 19 marca 2018 roku.

Stwierdzić należy, iż przedmiotowa umowa nie została zawarta pod presją przewagi powodowej spółki prowadzącej działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu pożyczek i kredytów. Pozwany miał możliwość wyboru instytucji finansowej, u której chce zaciągnąć zobowiązanie. Zawarł przedmiotową umowę w ramach swobody kontraktowej. Znał treść swojego zobowiązania, w szczególności jego wysokość i termin spłaty; otrzymał egzemplarz umowy; mógł i powinien był szczegółowo zapoznać się z treścią umowy; mimo uprawnienia, nie odstąpił od umowy na zasadach określonych w umowie. Pozwany wyraził wolę zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki i zaakceptował zaoferowane przez pożyczkodawcę warunki, czego konsekwencją był przelew na jego rachunek bankowy kwoty 6 000 złotych.

Reasumując, Sąd uznał, że przedłożone przez stronę powodową dokumenty nie budzą wątpliwości i dowodzą zarówno istnienia przedmiotowego zadłużenia, jak i legitymacji procesowej po stronie powoda, zaś ich prawdziwość i wiarygodność nie została podważona przez stronę pozwaną.

W konsekwencji Sąd na podstawie przepisów art. 720 § 1 k.c. i art. 481 k.c. oraz umowy pożyczki ratalnej z dnia 19 marca 2018 roku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia 21 października 2020 roku do dnia zapłaty.

Sąd nie uznał za zasadne rozłożenie zasądzonej należności na raty. Możliwość taka wynika z art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Rozważając zastosowanie art. 320 k.p.c. sąd musi brać pod uwagę interesy obu stron, a także skutki, jakie orzeczenie spowoduje w ich sferze prawnej i życiowej. Z możliwości rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty Sąd korzysta wówczas, gdy z okoliczności sprawy wynika, że rozłożenie świadczenia na raty umożliwi zobowiązanemu wywiązanie się ze zobowiązania w możliwym do przyjęcia przez wierzyciela terminie. Uwzględnienie wniosku dłużnika jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela. W przeciwnym razie bowiem ani on sam nie odczuje ulgi, ani wierzyciel nie zostanie należycie zaspokojony, a wszystko zakończy się i tak postępowaniem egzekucyjnym. W niniejszej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, że uwzględnienie wniosku dłużnika jest racjonalne.

Od daty wymagalności przedmiotowego roszczenia upłynął blisko rok, a od daty zaprzestania spłacania rat blisko półtora roku. Jak wynika z przedłożonego przez pozwanego oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania, pozwany posiada oszczędności w wysokości 16 000 zł. Tymczasem aż do chwili wydania wyroku

w niniejszej sprawie pozwany nie spłacił nawet w części przedmiotowego zadłużenia. Taka postawa pozwanego w ocenie Sądu wskazuje na to, że należność rozłożona na raty nie będzie przez niego spłacana w przyszłości w ratach.

W sytuacji gdy opóźnienie w zapłacie należności wynosi kilkanaście miesięcy, uzasadnione jest stanowisko, że dłużnik miał możliwość podjęcia działań zmierzających do uzyskania środków finansowych na zaspokojenie wierzyciela, oraz że nie dołożył należytej staranności aby środki takie pozyskać. Niewątpliwie dalsze odkładanie płatności godzi w uzasadnione interesy wierzyciela, który będąc podmiotem gospodarczym nastawionym na zysk ponosi stratę.

Mając na uwadze wynik procesu i wskazane wyżej okoliczności, które legły u podstaw nieuwzględnienia wniosku pozwanego o rozłożenie zasądzonej należności na raty, Sąd w oparciu o przepis § 2 pkt 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 217,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 400 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, kwotę 1 800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.